

MRAČNIJE

E L DŽEJMS

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

E L James

DARKER

Copyright © 2011, 2017 by Fifty Shades Ltd.

Translation copyright © 2018 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Mojim čitaocima.
Hvala na svemu što ste učinili za mene.
Ovu knjigu posvećujem vama.*

ČETVRTAK, 9. JUN 2011.

Sedim. Čekam. Srce mi bije kao ludo. Sad je 17.36, a ja zurim kroz zatamnjeno staklo audija u ulazna vrata zgrade u kojoj radi. Znam da sam poranio, ali celog dana sam se radovao ovome.

Videću se s njom.

Pomeram se na zadnjem sedištu. Čini mi se da je zagušljivo i premda se trudim da ostanem miran, stomak mi se vezuje u čvor a iščekivanje i zebnja pritiskaju mi grudi. Tejlor sedi za volanom i ćutke gleda ispred sebe. Pribran je, kao i uvek, dok ja jedva dišem. To me nervira.

Dođavola. Gde je ona?

Unutra je – u *Sijetl independent pablišingu*. Oronula zgrada je uvučena iza širokog pločnika i potrebno joj je renoviranje; ime kompanije nevešto je urezano na oguljenom peskiranom staklu. Iza zatvorenih vrata mogla bi da se nalazi osiguravajuća kuća ili računovodstvena agencija – ne oglašavaju čime se bave. Pa, pobrinuću se za to kad preuzmem kontrolu. SIP je moj. Gotovo moj. Potpisao sam promenjeni ugovor.

Tejlor se nakašlja i pogledi nam se sreću u retrovizoru. „Sačekauću napolju, gospodine“, iznenađuje me pa izlazi iz kola pre nego što stignem da ga zaustavim.

Možda mu moja napetost smeta više nego što sam mislio. Zar je toliko očigledna? Možda je *on* napet. Ali zbog čega? Možda zato što je morao da podnosi moje promene raspoloženja poslednjih nekoliko dana. Znam da sam bio težak.

Ali danas je drugačije. Osećam nadu. Danas mi je prvi produktivan dan otkako me je ostavila ili mi se bar tako čini. Optimizam mi je pomogao da poletno podnesem sastanke. Još deset sati do susreta s njom. Devet. Osam. Sedam... Sat je iskušavao moje strpljenje dok je otkucavao sve bliže mom ponovnom viđenju s gospođicom Anastazijom Stil.

A pošto sad sedim ovde i čekam, sam, odlučnost i samouverenost koje sam celog dana osećao čile.

Možda se predomislila.

Je li ovo pomirenje? Ili samo hoće besplatnu vožnju do Portlanda?

Ponovo gledam na sat.

17.38.

Sranje. Zašto vreme tako sporo prolazi?

Pomišljam da joj pošaljem mejl kako bi znala da čekam ispred, ali dok tražim telefon, shvatam da ne želim da skrenem pogled s ulaznih vrata. Naslanjam se i u glavi ponavljam nedavnu prepisku s njom. Znam sve njene mejlove napamet, svi su bili srdačni i sažeti, ali bez ijednog nagoveštaja da joj nedostajem.

Možda i *hoće* samo da me iskoristi za vožnju.

Odbacujem tu misao i zurim u vrata, prizivajući je snagom volje.

Anastazija Stil, čekam.

Vrata se otvaraju i srce mi se penje u usta. Ali odmah klone od razočaranja. Nije ona.

Dođavola.

Uvek me je terala da je čekam. Izvijam usne u neveseo osmeh: čekao sam kod Klajtona, u *Hitmanu* posle fotografisanja i kad sam joj poslao knjige Tomasa Hardija.

Tesa...

Pitam se jesu li i dalje kod nje. Htela je da mi ih vrati; htela je da ih pokloni u dobrotvorne svrhe.

Ne želim ništa što će me podsećati na tebe.

U glavu mi navire slika Ane kako odlazi: njeno tužno lice prebledelo od tuge i zbunjenosti. Ta uspomena nije dobrodošla. Bolna je.

Zbog mene je bila tako nesrećna. Otišao sam predaleko, prebrzo. I zbog toga očajavam otkako je otišla. Zatvaram oči i pokušavam da se priberem, ali javlja se moj najgori, najmračniji strah: upoznala je nekog drugog. Deli svoj uski beli krevet i lepo telo s nekim jebenim neznancem.

Dodavola, Greje. Razmišljaj pozitivno.

Ne misli o tome. Nije sve izgubljeno. Uskoro ćeš je videti. Sve ide po planu. Ponovo ćeš je osvojiti. Otvaram oči i piljim u ulazna vrata; raspoloženje mi je sad mračno kao i zatamnjeno staklo audija. Još ljudi izlazi iz zgrade, ali i dalje nema Ane.

Gde li je?

Tejlor hoda tamo-amo i pogléda prema vratima. Pobogu, izgleda nervozno baš kao što se ja osećam. *Zašto bi ovo uticalo na njega, kog vraga?*

Na satu je 17.43. Ona će izaći svakog časa. Duboko udišem, nameštam manžetne pa podižem ruku da ispravim kravatu, ali utom shvatim da je nisam ni stavio. *Prokletstvo.* Provlačim prste kroz kosu i bezuspešno pokušavam da potisnem sumnje koje me i dalje muče. *Ide li sa mnom samo zbog vožnje? Jesam li joj nedostajao? Hoće li želeti da se pomiri sa mnom? Je li upoznala nekog drugog?* Nemam pojma. Ovo je gore nego kad sam je čekao u *Marbl baru* i ne promiče mi koliko je to ironično. Mislio sam da su to najteži pregovori s njom i nisu ispali onako kako sam očekivao. S gospođicom Anastazijom Stil ništa ne ispada kako očekujem. Od straha mi se stomak ponovo vezuje u čvor. Danas ću morati da vodim još teže pregovore.

Želim da mi se vrati.

Rekla je da me voli...

Srce mi ubrzava od navale adrenalina.

Ne. Ne. Ne razmišljaj o tome. Nemoguće je da to oseća prema meni.

Smiri se, Greje. Usredsredi se.

Ponovo pogledam ulaz u *Sijetl independent pablišing*. I eno je – ide prema meni.

Jebote.

Ana.

Od silnog zaprepašćenja ostajem bez daha kao da me je neko udario u pleksus. Nosí crni blejzer i haljinu koju najviše volim – ljubičastu, uz crne čizme s visokim potpeticama. Kosa joj sija pod zracima kasnog sunca i vijori se na povetarcu. Ali ni haljina ni kosa mi nisu privukle pažnju. Lice joj je bledo, gotovo prozirno. Ima tamne podočnjake i smršala je.

Smršala je.

Griža savesti prostruja mnome.

Gospode.

I ona je patila.

Zabrinutost zbog njenog izgleda pretvara se u ljutnju.

Ne. Pretvara se u bes.

Nije jela. Sigurno je izgubila dva-tri kilograma za poslednjih nekoliko dana. Okreće se prema čoveku iza sebe, koji joj se široko osmehuje. Tip je zgodan i pun sebe. *Seronja*. Njihovo opušteno smeškanje samo mi raspiruje gnev. On je otvoreno guta pogledom i moj bes se povećava sa svakim korakom koji je dovodi bliže mom automobilu.

Tejlor otvara vrata i pruža joj ruku dok ulazi. I u sledećem trenutku ona sedi pored mene.

„Kad si poslednji put jela?“, brecam se, iako pokušavam da ostanem pribran. Ona skreće pogled plavih očiju prema meni, ogolivši mi dušu kao i prvi put kad sam je video.

„Zdravo, Kristijane. Da, i meni je drago što te vidim“, odgovara.

Šta izvodi, koji moj?

„Ne želim sad da slušam tvoju lajavost. Odgovori mi.“

Ona zuri u prekrštene šake na krilu, te nemam pojma o čemu razmišlja. Potom promrmlja neuverljivo opravdanje da je popila jogurt i pojela bananu.

To se ne može nazvati jelom!

Trudim se, zaista se trudim da zauzdam gnev.

„Kad si poslednji put pojela pravi obrok?“, navaljujem, ali ona ne obraća pažnju na mene, već gleda kroz prozor. Tejlors se uključuje u saobraćaj, a Ana maše drkadžiji koji je izašao iz zgrade za njom.

„Ko je to?“

„Moj šef.“

Dakle, to je Džek Hajd. Prisecam se njegove radne biografije koju sam jutros prelistao: iz Detroita je, osvojio je stipendiju za Princeton, napredovao je u jednoj izdavačkoj kući u Njujorku, ali se svakih nekoliko godina selio. Lične pomoćnice ne ostaju dugo kod njega – najviše tri meseca. On je na mom spisku za prisмотрu i reći ću Velču iz obezbeđenja da sazna više.

Usredsredi se na ono što je važnije, Greje.

„Pa? Tvoj poslednji obrok?“

„Kristijane, to te se zaista ne tiče“, prošaputa ona.

„Tiče me se sve što radiš. Odgovori mi.“ Nemoj me otpisati, Anastazija. *Molim te.*

Samo je zanima vožnja.

Ana mrzovoljno uzdiše i prevrće očima da me iznervira. Tad vidim – izvija uglove usana u osmejak. Pokušava da se ne nasmeje. Trudi se da se ne smeje *meni*. Posle sve one patnje, osveženje je tako silno da se probija kroz ljutnju. To baš liči na Anu. Hvatam sebe kako je podražavam i trudim se da sakrijem osmeh.

„Pa?“ Glas mi je mnogo mekši.

„Makarone sa školjkama prošlog petka“, odgovara tiho.

Isuse Hriste, nije jela otkako smo poslednji put zajedno večerali! Želim da je prebacim preko kolena, odmah, na

zadnjem sedištu terenskog vozila – ali znam da je nikad više ne smem tako dotaći.

Šta da radim s njom?

Ona obara pogled na šake. Lice joj je bleđe i tužnije nego malopre. Upijam je pogledom dok pokušavam da prokljuvim šta da radim. Jedno neželjeno osećanje mi se rađa u grudima i preti da nabuja, ali potiskujem ga. Dok je gledam, shvatam da je moj najveći strah bio neutemeljen. Znam da se nije napila i upoznala nekoga. Njen izgled odaje da je bila sama i plakala kao kiša, sklupčana na krevetu. Ta pomisao je istovremeno utešna i uznemirujuća. Ja sam kriv za njenu patnju.

Ja.

Ja sam čudovište. Ja sam joj ovo uradio. Kako mogu ponovo da je osvojim?

„Vidim.“ Ta reč mi deluje neprikladno. Moj zadatak odjednom deluje nemoguće. Ona nikad neće pristati da se pomirimo.

Saberi se, Greje.

Potiskujem strah. „Izgledaš kao da si otad smršala bar dva kilograma, možda i više. Molim te, jedi, Anastazija“, preklinjem je. Nemoćan sam. Šta drugo mogu da kažem?

Ana sedi nepomično, izgubljena u mislima. Gleda pravo ispred sebe, te mogu da joj piljim u profil. Krhka je, slatka i lepa kao što je se i sećam. Želim da ispružim ruku i pomilujem je po obrazu. Da osetim njenu glatku kožu... da se uverim kako je stvarna. Okrećem telo prema njoj, žudeći da je dodirnem.

„Kako si?“, pitam jer želim da čujem njen glas.

„Slagala bih ako bih rekla da sam dobro.“

Dođavola. Bio sam u pravu. Patila je – i ja sam kriv za sve. Ali njene reči mi ulivaju trunku nade. Možda sam joj nedostajao. Možda? Okuražen, hvatam se za tu pomisao. „I ja. Nedostaješ mi.“ Hvatam je za ruku jer ne mogu da izdržim ni trenutak više bez njenog dodira. Šaka joj je sitna i kao okovana ledom u toplini moje.

„Kristijane, ja...“ Začuti jer joj glas puca, ali ne izvlači šaku iz moje.

„Ana, molim te. Moramo da razgovaramo.“

„Kristijane, ja... molim te, toliko sam plakala“, prošaputala je. Ono što je ostalo od mog srca cepa se od njenih reči i pogleda na nju dok potiskuje suze.

„O, malena, ne.“ Povukao sam je za ruku i podigao na krilo pre nego što je stigla da se usprotivi. Obavijam ruke oko nje.

O, njen dodir.

„Toliko si mi nedostajala, Anastazija.“ Previše je laka, previše krhka i dođe mi da frustrirano uzviknem. Međutim, guram joj nos u kosu, omamljen njenim opojnim mirisom. On me podseća na srećnija vremena. Voćnjak u jesen. Smeh kod kuće. Vesele oči, pune smeha i nestašluka... i želje. Moja slatka Ana.

Moja.

Najpre je kruta i odbojna, ali brzo se opušta i naslanja mi glavu na rame. Ohrabren, odlučujem da rizikujem. Zatvaram oči i ljubim joj kosu. Odahnem zato što se ne otima iz mog zagrljaja. Čeznuo sam za ovom devojkom. Ali moram da budem pažljiv. Ne želim da ponovo pobegne. Grlim je, uživajući u osećaju njenog tela u rukama i ovom jednostavnom spokojnom trenutku.

Ali to je samo kratki međučin – Tejlor u rekordnom vremenu stiže do sletišta za helikoptere u centru Sijetla.

„Dođi.“ Nerado je podižem s krila. „Stigli smo.“

Zbunjeno se zagleda u mene.

„Sletište za helikoptere je na vrhu ove zgrade?“ Kako li je mislila da ćemo stići do Portlanda? Kolima bismo putovali bar tri sata. Tejlor otvara njena vrata, a ja izlazim s moje strane.

„Trebalo bi da vam vratim maramicu“, kaže Tejloru uz stidljiv osmeh.

„Zadržite je, gospođice Stil, uz moje najlepše želje.“

Šta se dešava među njima, dođavola?

„Devet?“, prekidam ih ne samo da bih ga podsetio u koliko sati da nas pokupi u Portlandu već i da bih okončao njihov razgovor.

„Da, gospodine“, odgovara tiho.

Tako je. Ona je moja devojka. Maramice su moj posao, a ne njegov.

U glavu mi naviru slike Ane kako povraća po zemlji dok joj držim kosu. Tad sam joj dao maramicu. Nikad mi je nije vratila. Kasnije te noći posmatrao sam je dok je spavala pored mene. Možda čuva maramicu. Možda je još koristi.

Odmah prestani s tim, Greje.

Hvatam je za ruku – šaka joj je i dalje hladna iako više nije sveže – pa je uvodim u zgradu. Zaustavljamo se ispred lifta i sećam se našeg prvog susreta u *Hitmanu*. Onog prvog poljupca.

Da. Onog prvog poljupca.

Telo mi oživljava pri toj pomisli.

Međutim, otvaranje vrata mi skreće pažnju. Nerado joj puštam ruku kako bih je pogurao unutra.

Lift je skučen i više se ne dodirujemo. Ali osećam je.

Celu.

Ovde. Sad.

Sranje. Gutam knedlu.

Je li to zato što je tako blizu? Podiže pogled potamnelih očiju prema meni.

O, Ana.

Njena blizina me uzbuđuje. Ona oštro udiše pa se zagleda u pod.

„I ja je osećam.“ Ponovo je uzimam za ruku i prelazim joj palcem po zglobovima prstiju. Ana podiže glavu. Nedokučive oči su joj staklaste od želje.

Jebote. Želim je.

Zubi joj tonu u usnu.

„Molim te, ne grickaj usnu, Anastazija.“ Glas mi je tih, ispunjen žudnjom. Hoću li je uvek ovoliko želeti? Želim da

je poljubim, da je prikujem uza zid lifta kao što sam uradio kad smo se prvi put poljubili. Želim da je tucam ovde i da ponovo postane moja. Ona trepće, blago rastvorenih usana, a ja potiskujem uzdah. Kako joj to polazi za rukom? Kako me samo jednim pogledom izbacuje iz koloseka? Navikao sam na kontrolu – a sad samo što ne zapenim zato što su joj zubi zagnjurenjeni u usnu. „Znaš kako to deluje na mene.“ A trenutno želim da te uzmem u ovom liftu, malena, ali mislim da mi nećeš dozvoliti.

Vrata se otvaraju i navala hladnog vazduha vraća me u sadašnjost. Na krovu smo i vetar se pojačao iako je dan bio topao. Anastazija se stresa pored mene. Obavijam ruku oko nje i ona se pribija uz mene. Deluje previše tanano, ali sitno telo joj savršeno prijanja ispod moje ruke.

Vidiš? Mnogo se dobro uklapamo, Ana.

Polazimo prema Čarliju Tangu. Elise se polako okreću – spremna je za poletanje. Moj pilot Stiven trči prema nama. Rukujemo se, ali i dalje držim ruku prebačenu preko Anastazijinih ramena.

„Spremna je za polazak, gospodine. U vašim je rukama!“, viče Stiven da nadjača buku motora.

„Jeste li sve proverili?“

„Jesam, gospodine.“

„Doći ćete po nju oko pola devet?“

„Da, gospodine.“

„Tejlor vas čeka ispred.“

„Hvala, gospodine Greje. Prijatan let do Portlanda. Gospođo.“ Salutira Anastaziji pa odlazi prema liftu koji ga čeka. Naginjemo se da prođemo ispod elisa i otvaram vrata. Uzimam je za ruku da joj pomognem da se popne.

Dok joj nameštam pojas, zastaje joj dah. Taj zvuk me pogađa pravo u prepone. Veoma čvrsto stežem remenje i trudim se da ignorišem svoju reakciju na nju.

„To će te držati na mestu.“ Ta misao mi je proletela kroz glavu i shvatam da sam je naglas izgovorio. „Moram priznati da mi se sviđa ovaj pojas na tebi. Ne diraj ništa.“

Ana crveni. Konačno joj malo boje dolazi u lice – ne mogu da odolim. Prelazim joj kažiprstom po obrazu, prateći liniju rumenila.

Bože, kako želim ovu devojkicu.

Mršti se i znam da to radi zato što ne može da se pomeri. Pružam joj slušalice, smeštam se i stavljam pojas.

Posvećujem se proverama pred poletanje. Sve lampice na instrument-tabli su zelene i nije upaljeno nijedno svetlo upozorenja. Podižem palicu, unosim kod za radio-signal i proveravam je li antikolizioni prekidač uključen. Sve je u redu. Stavljam slušalice, uključujem radio i proveravam broj obrtaja.

Okrećem se prema Ani. Ona me napregnuto posmatra. „Spremna, malena?“

„Da.“ Razrogačila se od uzbuđenja. Ne mogu da potisnem širok osmeh dok zovem toranj da se uverim da prate šta se dešava.

Pošto sam dobio dozvolu za poletanje, proveravam temperaturu ulja i ostale parametre. Sve je kako treba pa povećavam brzinu obrtaja i Čarli Tango se poput otmene ptice podiže u nebo.

O, kako volim ovo.

Dok se penjemo, osećam se malo sigurnije i skrećem pogled na gospođicu Stil.

Vreme je da je zadivim.

Vreme je za predstavu, Greje.

„Jurili smo zoru, Anastazija. Sad ćemo sumrak.“ Osmehujem se, a ona me nagrađuje stidljivim osmejkom od kojeg joj se lice ozarilo. Nada mi se komeša u grudima. Doveo sam je ovde iako sam mislio da je sve izgubljeno, a ona izgleda srećnije nego kad je izašla iz kancelarije. Možda se samo ogrejala za vožnju, ali pokušaću da uživam u svakom trenutku ovog leta s njom.

Doktor Flin bi se ponosio mnome.

Usredsređen sam na sadašnjost. I optimista sam.

Mogu to da uradim. Mogu da je vratim.

Postepeno, Greje. Ne trči pred rudu.

„Pored večernjeg sunca, ovog puta ima više toga da se vidi“, prekidam tišinu. „Eskala je tamo. Onamo je Boing, a možeš da vidiš i *Spejs nidl*.“

Radoznala kao i uvek, ona krivi vrat da pogleda. „Nisam nikad bila“, kaže.

„Odvešću te, možemo da večeramo tamo.“

„Kristijane, raskinuli smo.“ Zaprepašćenje joj izbija iz glasa.

Nisam to želeo da čujem, ali trudim se da ne reagujem burno. „Znam. Ali ipak mogu da te odvedem tamo na večeru.“ Značajno je pogledam, a ona poprima divnu nijansu blede ruže.

„Veoma je lepo ovde gore, hvala ti.“ Menja temu.

„Zadivljujuće je, zar ne?“ Pristajem na igru. Ana je u pravu. Pogled odozgo mi nikad neće dosaditi.

„Zadivljujuće je što to možeš.“

Njen kompliment me iznenađuje. „Laskaš mi, gospođice Stil? Ali ja sam čovek s brojnim talentima.“

„Potpuno sam svesna toga, gospodine Greje“, odgovara drsko. Potiskujem podrugljiv osmeh i pitam se na šta li misli. Nedostajala mi je njena drskost, koja me uvek razoruža.

Navedi je da priča, Greje. „Kako ti je na novom poslu?“

„Dobro, hvala. Zanimljivo.“

„Kakav ti je šef?“

„O, dobar je.“ Ne zvuči nimalo oduševljeno Džekom Hajdom. Je li pokušao nešto s njom?

„Šta je bilo?“ Želim da znam je li taj drkadžija uradio nešto što ne bi trebalo. Otpustiću ga ako jeste.

„Ništa, osim onoga što je očigledno.“

„Očigledno?“

„O, Kristijane, nekad si tako tupoglav“, odgovara tobože prezrivo.

„Tupoglav? Ja? Ne sviđa mi se tvoj ton, gospođice Stil.“

„Pa, šta tu mogu“, odvrća ona, zadovoljna sobom. Sviđa mi se što mi se podsmeva i zadirkuje me. Samo njen pogled ili osmeh dovoljni su da narastem tri metra ili da budem manji od makovog zrna – to je osvežavajuće, potpuno drugačije od svega što sam ikad iskusio.

„Nedostajao mi je tvoj lajavi jezik, Anastazija.“ U glavu mi dolazi slika Ane na kolenima ispred mene. Meškoljim se na sedištu.

Sranje. Koncentriši se, Greje. Ona skreće pogled, potiskujući osmeh. Gleda u predgrađa ispod nas dok proveravam visinu. Sve je u redu; na kursu smo za Portland.

Ana ne progovara. Povremeno je pogledam. Lice joj je oza-reno od radoznalosti i divljenja dok posmatra pejzaž i nebo boje opala. Glatki obrazi joj blistaju na večernjoj svetlosti. Uprkos bledilu i tamnim podočnjacima – dokaza da je patila zbog mene – oduzima dah. Kako sam mogao dozvoliti da ode iz mog života?

Gde mi je pamet bila?

Dok jurimo iznad oblaka u našem mehuru, visoko na nebu, moj optimizam raste i smanjuje se napetost koju sam osećao prošle nedelje. Polako se opuštam i uživam u miru koji nisam iskusio otkako je otišla. Mogao bih da se naviknem na ovo. Zaboravio sam koliko sam spokojan kad sam s njom. I osvežavajuće je videti svoj svet njenim očima.

Kako se bližimo odredištu, tako moje samopouzdanje opada. Nadam se da će moj plan uspeti. Moram da je odvedem nekud gde ćemo biti sami. Ona mora da jede. Ako je odvedem na večeru, samo ću morati da smislim prave reči. U poslednjih nekoliko dana shvatio sam da mi je potreban neko – da mi je ona potrebna. Želim je, ali hoće li me prihvatiti? Mogu li je ubediti da mi pruži drugu priliku?

Vreme će pokazati, Greje – samo polako. Nemoj ponovo da je uplašiš.

PETNAEST MINUTA KASNIJE slećemo u centru Portlanda. Isključujem motor Čarlija Tanga, a zatim elise, radio i ostale prekidače. Ponovo se javlja nesigurnost koja me muči otkako sam odlučio da je ponovo osvojim. Moram da joj kažem šta osećam, a to će biti teško – zato što ne razumem svoja osećanja prema njoj. Znam da mi je nedostajala, da sam nesrećan bez nje i da sam spreman da se okušam u vezi na njen način. Ali hoće li joj to biti dovoljno? Hoće li meni biti dovoljno?

Razgovaraj s njom, Greje.

Otkopčavam se pa se naginjem da i nju oslobodim pojasa. Osetim dašak njenog slatkog mirisa. Miriše lepo, kao i uvek. Kradomično me pogleda – krije li neprikladne misli? O čemu li razmišlja? Kao i uvek, voleo bih da znam, ali nemam predstavu.

„Prijatan let, gospođice Stil?“

„Da, hvala, gospodine Greje.“

„Pa, hajde da vidimo fotografije tog momka.“ Otvaram vrata, iskačem pa joj pružam ruku.

Džo, upravnik sletišta, čeka da nas pozdravi. On je starina: veteran Korejskog rata, ali još je žustar i marljiv kao pedesetogodišnjak. Ništa ne promiče njegovom pogledu. Oči mu sijaju dok mi se osmehuje.

„Čuvajte je za Stivena. On će doći oko osam-devet.“

„Hoću, gospodine Greje. Gospođo. Kola vas čekaju dole, gospodine. O, lift ne radi, moraćete stepenicama.“

„Hvala, Džo.“

Dok idemo prema stepenicama za hitne slučajeve, gledam Anastazijine čizme s visokim potpeticama. Prisećam se njenog nimalo dostojanstvenog pada u mojoj kancelariji.

„Sreća za tebe što ima samo dva sprata, zbog tih potpetica.“ Potiskujem osmeh.

„Zar ti se ne sviđaju čizme?“, pita i spušta pogled na stopala. U glavu mi navire slika tih čizama prebačenih preko mojih

ramena.

„Mnogo mi se sviđaju, Anastazija.“ Nadam se da mi lice ne odaje bludne misli. „Dođi. Ići ćemo polako. Neću da padneš i skršiš vrat.“ Drago mi je što lift ne radi – to mi daje uverljivo opravdanje da je pridržavam. Obavijam joj ruku oko struka, privlačim je k sebi i silazimo.

Dok se vozimo prema galeriji, moja strepnja se udvostručuje. Odlazimo na otvaranje izložbe njenog takozvanog prijatelja. Momka koji je, kad sam ga poslednji put video, pokušavao da joj gurne jezik u usta. Možda su razgovarali u poslednjih nekoliko dana. Možda je ovo sastanak koji oboje željno očekuju.

Dođavola. To mi nije palo na pamet. Nadam se da nije tako.

„Hose mi je samo prijatelj“, objašnjava Ana.

Molim? Ona zna o čemu razmišljam? Zar sam toliko providan? Otkad?

Otkako mi je skinula oklop i otkrila da mi je potrebna.

Ona zuri u mene i stomak mi se grči. „Te prelepe oči izgledaju preveliko na tvom licu, Anastazija. Molim te, reci da ćeš jesti.“

„Da, Kristijane, ješču.“ Ne zvuči nimalo iskreno.

„Stvarno to mislim.“

„Ma nije valjda?“ Zajedljivost joj izbija iz glasa i gotovo moram da sednem na šake.

Jebo ovo.

Vreme je da budem jasan.

„Ne želim da se raspravljam s tobom, Anastazija. Želim te natrag i želim da budeš zdrava.“ Nagrađuje me zapanjenim razrogačenim pogledom.

„Ali ništa se nije promenilo.“ Ana se mršti.

O, Ana, promenilo se – seizmički talas mi je prošao telom.

Zaustavljamo se ispred galerije pa nemam vremena da dalje objašnjavam. „Hajde da o tome razgovaramo u povratku. Stigli smo.“

Pre nego što je stigla da kaže kako nije zainteresovana, izašao sam iz kola, obišao ih i otvorio njena vrata.

„Zašto si to uradio?“ , uzvikne ogorčeno.

„Šta?“ *Sranje – šta je sad?*

„Kažeš tako nešto i onda prekineš razgovor.“

To je to – zbog toga si ljuta?

„Anastazija, stigli smo. Tamo gde želiš da budeš. Hajde da uđemo pa ćemo kasnije razgovarati. A pogotovo ne želim scenu na ulici.“

Ona skuplja usne, mrzovoljno se dureći, pa nadureno promrmlja: „U redu.“

Uzimam je za ruku i brzo ulazim u galeriju. Ona žuri za mnom.

Prostorija je jarko osvetljena i prostrana. Ovo je jedno od onih preuređenih, trenutno pomodnih skladišta – drveni podovi i zidovi od opeke. Portlandski poznavaoци umetnosti pijuckaju jeftino vino i tiho ćaskaju dok se dive fotografijama.

Dočekuje nas jedna mlada žena. „Dobro večer. Dobro došli na izložbu Hosea Rodrigeza.“ Pilji u mene.

To je samo fizički izgled, srce. Gledaj negde drugde.

Žena je smušena, ali tad joj se pogled zaustavlja na Anastaziji i uspeva da se pribere. „O, to si ti, Ana. Zanima nas šta misliš o svemu ovome.“ Pruža joj katalog i upućuje nas prema sklepanom šanku. Ana nabira čelo i iznad nosa joj se pravi malo slovo *v* koje volim. Želim da ga poljubim kao što sam ranije radio.

„Poznaješ li je?“ , pitam. Ona odmahuje glavom i još više se mršti. Sležem ramenima. *Pa, ovo je Portland.* „Šta ćeš da popiješ?“

„Čašu belog vina, hvala.“

Polazim prema šanku, ali tad čujem kako neko ushićeno viče: „Ana!“

Okrećem se i vidim da je *onaj momak* obavio ruke oko moje devojkice.

Dođavola.

Ne čujem šta govore, ali Ana zatvara oči i jedan užasan trenutak mi se čini da će briznuti u plač. Ipak, vlada sobom dok je on drži ispred sebe i zagleda.

Da, zbog mene je tako mršava.

Potiskujem grižu savesti – i čini mi se da ga ona smiruje. A on izgleda zaista jebeno zainteresovano za nju. Previše zainteresovano. Ljutnja mi plane u grudima. Ana tvrdi da joj je samo prijatelj, ali očigledno je da on ne misli tako. On želi više.

Odstupi, druškane, ona je moja.

„Ovi radovi su odlični, zar ne?“, pita me pročelav mlad čovek u napadnoj košulji.

„Još nisam pogledao“, odgovaram i okrećem se prema šan-keru. „Je li ovo sve što imate?“

„Da. Crno ili belo?“, pita nezainteresovano.

„Dve čaše belog vina“, progundam.

„Mislim da ćeš se zadiviti. Rodrigez ima jedinstveno oko“, kaže iritantni mamlaz u napadnoj košulji. Ne obraćam pažnju na njega, već gledam Anu. Ona zuri u mene. Oči su joj krupne i blistave. Krv mi sporije kola i ne mogu da skrenem pogled s nje. Izgleda neverovatno. Kosa joj uokviruje lice i obrušava se u gustim talasima koji joj se kovrdžaju na grudima. Haljina joj je šira nego što se sećam, ali ipak prijanja uz telo. Možda ju je namerno obukla. Zna da mi je omiljena. Zar ne zna? Izazovna haljina, izazovne čizme...

Jebote – kontroliši se, Greje.

Rodrigez je nešto pita pa ona mora da skrene pogled s mene. Čini mi se da to nerado čini, što me raduje. Ali, dođavola, taj momak ima savršene zube, široka ramena i otmeno je odeven. Lepo izgleda za jednog duvača trave, to mu priznajem. Ona klima glavom zbog nečega što joj je rekao i srdačno, bezbrižno mu se osmehuje.

Voleo bih da se meni tako osmehne. On se naginje i ljubi je u obraz. *Drkadžija.*

Streljam šankera pogledom.

Požuri, čoveče. Nesposobna budala toči vino čitavu večnost.

Napokon završava. Uzimam čaše, ignorišem čoveka pored sebe koji priča o drugom fotografu ili nekom sličnom sranju i vraćam se do Ane.

Bar ju je Rodrigez ostavio na miru. Izgubljena je u mislima dok gleda jednu njegovu fotografiju. U pitanju je pejzaž, jezero, a čini mi se da je dobar. Obazrivo me pogleda. Pružam joj čašu pa otpijam gutljaj. Bože, odvratno je, topli šardone koji je predugo stajao u hrastovom buretu.

„Ispunjava li očekivanja?“ Zvuči razgaljeno, ali nemam pojma na šta misli – na izložbu, na zgradu. „Vino“, objašnjava.

„Ne. Retko je dobro na ovakvim događajima.“ Menjam temu. „Momak je prilično nadaren, zar ne?“

„Šta misliš zašto sam ga zamolila da slika tvoj portret?“ Očigledno se ponosi njegovim radom. To me nervira. Ona mu se divi i zanima je njegov uspeh jer joj je stalo do njega. Previše joj je stalo do njega. U grudima mi se budi ružno osećanje s gadnom žaokom. To je ljubomora, novo osećanje koje sam osetio samo pored nje – i ne sviđa mi se.

„Kristijan Grej?“ Čovek obučen kao skitnica podiže fotoaparatus ispred mog lica, trgavši me iz sumornih misli. „Može li jedna fotografija, gospodine?“

Prokleti paparaci. Želim da mu kažem da odjebe, ali odlučujem da budem ućtiv. Ne želim da se Sem, moj čovek zadužen za odnose s javnošću, bakće s novinarskom tužbom.

„Naravno.“ Pružam ruku da privučem Anu k sebi. Želim da svi znaju kako je moja, ako pristane da se pomirimo.

Ne trči pred rudu, Greje.

Fotograf pravi nekoliko snimaka. „Hvala, gospodine Greje.“ Bar zvuči zahvalno. „Gospođice...?“ , pita jer želi da sazna njeno ime.

„Ana Stil“, odgovara stidljivo.

„Hvala, gospođice Stil.“ Čovek se žurno udaljava, a ona se odmiče od mene. Razočaran sam zbog toga i skupljam pesnice kako bih odoleo nagonu da je ponovo dodirnem.

Podiže pogled prema meni. „Tražila sam tvoje fotografije s devojkaama na internetu. Nema nijedne. Zato je Kejt mislila da si homoseksualac.“

„To objašnjava tvoje nedolično pitanje.“ Nehotice se osmehujem dok se prisećam koliko je bila smotana kad sam je prvi put video, kako nije umela da intervjuiše i njenih pitanja. *Jeste li homoseksualac, gospodine Greje?* Kako sam se samo iznervirao.

Čini mi se da je to bilo odavno. Odmahujem glavom i nastavljam. „Ne, ne izlazim s devojkama, Anastazija – samo s tobom. Ali znaš to.“

I voleo bih to da činim još mnogo, mnogo puta.

„Dakle, nikad nisi izvodio svoje...“, spušta glas i osvrće se preko ramena da se uveri kako niko ne može da je čuje, „potčinjene?“ Posramljeno je prebledela zbog te reči.

„Ponekad. Ali ne na sastanke. U kupovinu, znaš.“ Ti povremeni izlasci bili su samo zabava, a ponekad i nagrada ako se potčinjena ponašala kako treba. Jedina s kojom sam želeo više je... Ana. „Samo s tobom, Anastazija“, dodajem šapatom. Želim da joj izložim svoj predlog i saznam šta misli o tome, hoće li se pomiriti sa mnom.

Međutim, galerija nije mesto za to. Ana obara pogled na šake, a obrazi joj poprimaju onu lepu ružičastu boju koju volim. Nadam se da se tako ponaša zato što joj se moje reči dopadaju, ali ne mogu biti siguran u to. Moram da je odvedem odavde i ostanem nasamo s njom. Tad ćemo moći ozbiljno da razgovaramo i da jedemo. Što pre vidimo radove tog momka, pre ćemo otići.

„Izgleda da tvom prijatelju više leže pejzaži nego portreti. Hajde da pogledamo.“ Pružam joj ruku i oduševljavam se zato što je prihvata.

Šetamo kroz galeriju i kratko se zadržavamo pred svakom fotografijom. Iako mi je taj momak mrzak zbog osećanja koja Ana gaji prema njemu, moram priznati da je prilično dobar. Zamičemo za ugao i – zaustavljamo se.

Gledamo u nju. Sedam zumiranih portreta Anastazije Stil. Toliko je lepa da mi pamet staje, prirodna i opuštena – nasmejana, namrštena, napućena, zamišljena, razgaljena, a na jednoj

je i tužna. Dok zagledam detalje na svim fotografijama, znam bez trunke sumnje da *on* želi da joj bude mnogo više od prijatelja. „Izgleda da nisam jedini“, promrmljao sam. Ove fotografije su omaž Ani – njegova ljubavna pisma – a nalaze se po zidovima galerije kako bi svaki seronja koji je došao mogao da balavi nad njima.

Ana zapanjeno zuri u njih, iznenađena koliko i ja. Pa, nema šanse da ih iko drugi dobije. Želim te fotografije. Nadam se da ih prodaje.

„Samo trenutak.“ Ostavljam Anu i odlazim do prijemnice.

„Izvolite“, kaže devojka koja nas je dočekala.

Ne obraćam pažnju na to što prenaplašeno trepće i izvija usne s previše crvenog karmina. „Prodaje li se onih sedam portreta pozadi?“

Razočaran pogled joj se načas javlja na licu pa ustupa mesto širokom osmehu. „Kolekcija Anastazija? Odlični radovi.“

Odličan model.

„Naravno da se prodaju. Samo da pogledam cenu“, nastavlja oduševljeno.

„Želim svih sedam.“ Vadim novčanik.

„Sve?“ Zvuči iznenađeno.

„Da.“ *Iritantna žena.*

„Cela kolekcija je četrnaest hiljada dolara.“

„Želeo bih da mi ih što pre dostavite.“

„Ali trebalo bi da budu izloženi do kraja izložbe“, protivi se. *To je neprihvatljivo.*

Upućujem joj najšarmantniji osmeh i ona smeteno dodaje: „Ali sigurna sam da možemo udesiti nešto.“ Petlja s mojom kreditnom karticom dok je provlači.

Vraćam se do Ane. Jedan plav mladić ćaska s njom, isprobava sreću. „Ove fotografije su sjajne“, govori. Posednički joj polažem šaku na lakat i pogledom mu poručujem da odjebe. „Ti si srećnik“, dodaje i povlači se.

„Jesam“, odgovoram pa vodim Anu prema zidu.

„Jesi li kupio jednu od ovih?“

„Jednu?“ Otpuhnuo sam. *Šališ se?*

„Kupio si više od jedne?“

„Kupio sam sve, Anastazija.“ Znam da zvučim nadmeno, ali ne dolazi u obzir da neko drugi poseduje te fotografije i uživa u njima. Ona preneraženo rastvara usne, a ja se trudim da ne obraćam pažnju na njih. „Ne želim da neki neznanac balavi nad tobom u privatnosti svoje kuće.“

„Više bi voleo da ti to radiš?“, odvrća ona.

Njen odgovor je zabavan iako ga nisam očekivao. Ana me prekoreva. „Iskreno, da.“

„Perverznjače“, oblikovala je reč usnama i ujela se za donju usnu, verovatno da bi potisnula smeh.

Bože, ona me čika, zabavna je i u pravu je. „Ne mogu da osporim takvu procenu, Anastazija.“

„Još bih raspravljala o tome s tobom, ali potpisala sam UPP.“ Nadmenog izraza se okreće da još jednom pogleda fotografije.

Ponovo to radi: podsmeva mi se i banalizuje moj način života. Gospode, kako želim da joj pokažem gde joj je mesto – po mogućstvu ispod mene ili na kolenima. Naginjem se bliže kako bih joj prošaputao na uvo: „Šta bih voleo da radim s tim tvojim lajavim ustima.“

„Veoma si nepristojan.“ Zapanjena je, izraz joj je uvređen a vrhovi ušiju joj rumene.

O, malena, to nije ništa novo.

Ponovo se okrećem prema portretima. „Izgledaš veoma opušteno na tim fotografijama, Anastazija. Ne viđam te često takvu.“

Ona ponovo gleda u prste kao da smišlja šta da odgovori. Ne znam o čemu razmišlja, pa pružam ruku da joj podignem glavu. Oštro uzdiše od dodira mojih prstiju na bradi.

Ponovo taj zvuk; osećam ga u preponama.

„Želim da budeš opuštena sa mnom.“ Glas mi je pun nade.

Dođavola. Previše se nadam.

„Moraš prestati da me plašiš ako to želiš“, odbrusi ona. Silina njenih osećanja me iznenađuje.

„Moraš naučiti da komuniciraš i govoriš mi kako se osećaš“, brećam se.

Sranje, ponovo to radimo, sad? Želim da razgovaramo nasamo. Ona se nakašlja i ispravlja leđa.

„Kristijane, želeo si me kao potčinjenu. U tome leži nevolja. Nalazi se u definiciji reči potčinjen – jednom si mi je poslao mejlom.“ Zastaje i strelja me pogledom. „Mislim da su sinonimi bili, citiram 'podređen, pokoran, prilagodljiv, popustljiv, povodljiv, podložan, pasivan, pomirljiv, strpljiv'. Nisam smela da te pogledam. Ni da progovaram dok mi ne dozvoliš. Šta si očekivao?“

Moramo nasamo da razgovaramo o tome. Zašto to radi ovde?

„Veoma je zbunjujuće biti s tobom“, nastavlja nezadrživo. „Ne želiš da ti prkosim, ali ti se sviđaju moja 'lajava usta'. Želiš poslušnost, osim kad je ne želiš kako bi mogao da me kazniš. Prosto ne znam na čemu sam s tobom.“

Dobro, jasno mi je zašto je zbunjena. Međutim, ne želim ovde da pričam o tome. Moramo da odemo.

„Odlično zapažanje, kao i uvek, gospođice Stil.“ Glas mi je leden. „Hajde, idemo da jedemo.“

„Došli smo pre samo pola sata.“

„Videla si fotografije, pričala si s momkom.“

„Zove se Hose“, ispravlja me, glasnije ovog puta.

„Razgovarala si s *Hoseom* – momkom koji je, kad sam ga poslednji put video, pokušavao protiv tvoje volje da ti gurne jezik u usta dok si bila pijana i vraćalo ti se.“ Škrgućem zubima.

„On me nikad nije udario“, odbrusi, besno sevajući očima.

Šta, kog đavola? Ona želi da sad pričamo o tome.

Ne mogu da verujem. *Sama me je jebeno pitala koliko loše može da bude!* Ljutnja mi plane kao vulkan Sent Helens. „To je nizak udarac, Anastazija.“ Sikćem. Lice joj crveni, ali ne znam da li od sramote ili gneva. Provlačim prste kroz kosu da je ne

bih zgrabio i izvukao iz galerije kako bismo nasamo nastavili razgovor. Duboko udišem.

„Vodim te nekud da jedeš. Topiš mi se pred očima. Pronađi momka i pozdravi se.“ Glas mi je odsečan jer se trudim da potisnem gnev, ali ona se ne pomera.

„Molim te, možemo li da ostanemo još malo?“

„Ne. Idemo. Odmah. Pozdravi se“, uzdržavam se da ne vičem. Prepoznajem to tvrdoglavo, odlučno izvijanje usana. Vraški je ljuta, ali zaboje me uprkos svemu što sam preživeo poslednjih nekoliko dana. Sad ćemo da odemo makar morao da je iznesem. Ona me prekorno pogleda pa se munjevito okrene. Kosa joj se zavijori i ošine me po ramenu. Žustro odlazi da ga pronađe.

Dok odlazi, trudim se da ostanem uravnotežen. Šta je to u vezi s njom što mi pritiska sve okidače? Želim da je ukorim, istučem po dupetu i tucam. Ovde. Tim redosledom.

Prelazim pogledom po sobi. Momak – ne, Rodrigez – stoji s jatom obožavateljki. Primećuje Anu, zaboravlja na devojkice oko sebe i pozdravlja je kao da je središte celog jebenog kosmosa. Pažljivo sluša šta mu ona govori. Zatim je zagrlj i zavrti.

Sklanaj te debele šape s moje devojkice.

Ona me pogleda. Potom mu zavlači šake u kosu, naslanja obraz na njegov i šapuće nešto. Nastavljaju da pričaju. Blizu su jedno drugome. Njegove ruke su obavijene oko nje. I on se kupa u njenoj jebenoj svetlosti.

Gotovo nesvesno im prilazim, spreman da ga rastrgnem. Na njegovu sreću, pustio ju je pre nego što sam stigao do njih.

„Nemoj da se otuđuješ, Ana. O, gospodine Greje, dobro večer“, kaže momak smeteno i pomalo uplašeno.

„Gospodine Rodrigezu, veoma zadivljujuće. Žao mi je što ne možemo duže da ostanemo, ali moramo da se vratimo u Sijetl. Anastazija?“ Uzimam je za ruku.

„Ćao, Hose. Čestitam još jednom.“ Ona se odmiče od mene i nežno ljubi Rodrigeza u rumeni obraz. Udariće me srčka.

Potrebna mi je i poslednja trunka vlasti nad sobom da je ne prebacim preko ramena. Umesto toga, vučem je prema vratima pa na ulicu. Posrće iza mene dok pokušava da održi korak s mojim, ali baš me briga.

Trenutno samo hoću da...

Eno je sporedna uličica. Žurno je vodim tamo. Pre nego što sam i shvatio šta radim, prikovao sam je uza zid. Obuhvatam joj lice dlanovima i guram joj telo svojim. Bes i želja se stapaju u opojni zapaljivi koktel. Grabim joj usne svojim. Zubi nam se sudaraju i u sledećem trenutku mi je jezik u njenim ustima. Ima ukus jeftinog vina i slatke, preslatke arome koja joj je svojstvena.

O, ova usta.

Nedostajala su mi.

Ona se pali oko mene. Prsti su joj u mojoj kosi i jako me čupa. Ječi mi u usta, puštajući moj jezik dublje. Uzvrća mi poljupce i strast kulja iz nje, ukršta jezik s mojim. Kuša. Uzima. Daje.

Njena glad je neočekivana. Želja mi struji telom poput šumskog požara koji guta suve grančice. Poljubac koji je trebalo da je kazni i poruči da je posedujem pretvara se u nešto drugo.

I ona ovo želi.

I njoj je ovo nedostajalo.

I više je nego uzbudljivo.

Odgovaram joj ječanjem, poražen.

Dok se ljubimo, jednom rukom joj držim potiljak, a slobodnom joj šetam po telu. Ponovo se upoznajem s njenim oblinama, grudima, strukom, dupetom, butinama. Ana zaječi kad joj povučem haljinu nagore. Cilj mi je da je podignem i tucam ovde. Da je ponovo učinim svojom.

Dodir njenog tela.

Opojan je. Želim je kao nikad ranije.

Kroz bubnjanje u glavi čujem zavijanje policijske sirene u daljini.

Ne! Ne! Greje!

Ne ovako. Saberi se.

Povlačim se i zagledam u nju. Zadihan sam i vraški besan.

„Ti. Si. Moja“, režim i udaljavam se od nje jer se zdrav razum vraća. „Za ime boga, Ana.“ Presamićujem se i stavljam dlanove na kolena kako bih došao do daha i smirio usplamtelo telo. Toliko mi se digao da me boli.

Je li iko ovako uticao na mene? Ikad?

Gospode! Umalo je nisam tucao u sporednoj uličici.

Ovo je ljubomora. Ovako izgleda kad se utroba bolno uvija, kad nemam vlast nad sobom. Ne sviđa mi se. Nimalo mi se ne sviđa.

„Žao mi je“, kaže promuklo.

„I treba da ti je žao. Znam šta si radila. Želiš li fotografa, Anastazija? Očigledno je da on gaji osećanja prema tebi.“

„Ne.“ Glas joj je tih i zadihan. „On mi je samo prijatelj.“ Bar zvuči pokunjeno i to me pomalo smiruje.

„Otkako sam odrastao, pokušavam da izbegnem bilo kakva ekstremna osećanja. Ali ti... ti u meni izazivaš osećanja koja su mi potpuno strana. To je veoma...“ Ostajem bez reči. Ne mogu da nađem reči kojima bih opisao kako se osećam. Nemam kontrolu i izgubljen sam. „Uznemirujuće“, je najpribližniji izraz. „Volim kontrolu, Ana, a u tvom prisustvu ona prosto“ – ispravljam se i spuštam pogled na nju – „isparava.“

Oči su joj razrogačene od putenog obećanja, a razbarušena kosa joj seksi pada na grudi. Trljam potiljak, zahvalan što sam povratio bar trunku vlasti nad sobom.

Vidiš li kakav sam s tobom, Ana? Vidiš li?

Provlačim prste kroz kosu i duboko dišem ne bih li razbistrio misli. Zatim je uzimam za ruku. „Dođi, moramo da razgovaramo.“ *Pre nego što te tucam.* „I ti moraš da jedeš.“

Jedan restoran se nalazi blizu uličice. Ne bih to izabrao za naš ponovni sastanak, ako je ovo uopšte sudar, ali moraće da posluži. Nemam mnogo vremena jer će Tejlor uskoro doći.

Otvaram joj vrata. „Ovo mesto će morati da posluži. Nema-
mo mnogo vremena.“ Restoran izgleda kao da ovde večeraju
posetioци galerije, a možda i studenti. Ironično je što su zidovi
ofarbani u istu boju kao moja igraonica, ali neću sad da raz-
mišljam o tome.

Preterano predusretljiv konobar nas vodi do izdvojenog
stola. Ne prestaje da se smeška Anastaziji. Gledam jelovnik
ispisan kredom na tabli na zidu i odlučujem da naručim pre
nego što ode kako bi shvatio da žurimo. „Oboje ćemo uzeti
srednje pečenu govedu šniclu, sos bernes ako ga imate, krom-
piriće i zeleno povrće, koje god da je kuvar spremio. I donesite
mi vinsku kartu.“

„Svakako, gospodine“, odgovara konobar i hitro se udaljava.
Ana se natmureno pući.

Šta je sad?

„A ako ne volim šnicle?“

„Ne počinji, Anastazija.“

„Nisam dete, Kristijane.“

„Onda prestani da se ponašaš kao da jesi.“

„Dete sam zato što ne volim šnicle?“ Ne skriva koliko je
mrzovoljna.

Ne!

„Detinjasto je što si me namerno pravila ljubomornim. Zar
nemaš obzira prema osećanjima svog prijatelja kad ga tako
navlačiš?“

Obrazi joj rumene i obara pogled na šake.

Da, i treba da se stidiš. Zbunjivala si ga. Čak sam i ja to video.
Radi li to i meni? Zavlači li me?

Možda je za vreme ove razdvojenosti shvatila da ima moć.
Moć nada mnom.

Konobar donosi vinsku kartu i to mi pruža priliku da se
priblerem. Izbor je prosečan, u ponudi je samo jedno vino koje
može da se pije. Pogledam Anastaziju. I dalje izgleda kao da se
duri. Znam taj pogled. Možda je htela sama da izabere šta će da

jede. Ne mogu odoleti da se malo ne poigram njome jer znam da se ne razume u vina. „Hoćeš li da izabereš vino?“, pitam. Znam da zvučim zajedljivo.

„Ti izaberi.“ Skuplja usne.

Tako je. Nemoj da se igraš sa mnom, malena.

„Dve čaše širaza iz doline Barosa, molim vas“, kažem konobaru, koji stoji pored nas.

„Ovaj... vino prodajemo samo u flašama, gospodine.“

„Onda donesite bocu.“ *Glupi seronjo.*

„Gospodine.“ Odlazi.

„Veoma si namćorast“, primećuje Ana. Verovatno joj je žao konobara.

„Pitam se zbog čega.“ Trudim se da mi izraz bude bezizrazan, ali čak i *sebi* zvučim detinjasto.

„Pa, bilo bi dobro da usvojimo odgovarajući ton ako ćemo da vodimo prislan i iskren razgovor o budućnosti, zar ne misliš tako?“ Preterano ljupko mi se osmehne.

O, vraćáš mi milo za drago, gospođice Stil. Ponovo me izaziva i moram da se divim njenoj petlji. Ali shvatam da prepucavanjem nećemo postići ništa.

I da se ponašam kao seronja.

Nemoj da uprskáš ovu šansu, Greje.

„Žao mi je“, kažem pošto je Ana u pravu.

„Izvinjenje prihvaćeno. A sa zadovoljstvom mogu da ti kažem da nisam postala vegetarijanka otkako smo poslednji put zajedno jeli.“

„Mislim da je to nevažno s obzirom na to kad si poslednji put jela.“

„Ponovo ta reć, 'nevažno'.“

„Nevažno“, oblikujem reć usnama. *Ta reć, stvarno.* Sećam se da sam je poslednji put izgovorio u subotu ujutru dok smo pričali o našem odnosu. Onog dana kad mi se svet raspao.

Jebote. Ne misli o tome. Budi muško, Greje. Kaži joj šta želiš.

„Ana, ostavila si me kad smo poslednji put razgovarali. Malo sam nervozan. Rekao sam ti da želim da se vratiš, a ti... nisi rekla ništa.“ Ona grize usne i boja joj se povlači s lica.

Jao, ne.

„Nedostajao si mi... zaista si mi nedostajao, Kristijane. Poslednjih nekoliko dana bilo je... teško.“

Teško je eufemizam.

Guta knedlu pa uzdiše da se smiri. Ovo ne zvuči dobro. Možda ju je moje ponašanje odbilo. Krutim se. Kuda li ovo vodi?

„Ništa se nije promenilo. Ne mogu da budem osoba kakvu želiš.“ Izraz joj je sumoran.

Ne. Ne. Ne.

„Ti jesi osoba kakvu želim.“ Ti si sve što želim.

„Ne, Kristijane, nisam.“

O, malena, molim te, veruj mi. „Uzrujana si zbog onoga što se desilo poslednji put. Glupo sam se poneo, a ti... Pa i ti si. Zašto nisi upotrebila lozinku, Anastazija?“

Deluje iznenađeno, kao da joj to nije palo na pamet.

„Odgovori mi“, navaljujem.

To me je proganjalo. *Zašto nisi rekla lozinku, Ana?*

Ona se skuplja na stolici. Tužna. Skrhana.

„Ne znam“, prošaputala je.

Molim?

MOLIM?

Ostajem bez teksta. Preživeo sam pakao zato što nije rekla lozinku. Ali pre nego što sam uspeo da se saberem, još reči joj je pokuljalo iz usta. Govori blago, tiho, kao da je u ispovedaonici, kao da se stidi. „Bila sam pokopana. Pokušavala sam da budem ono što si hteo da budem, pokušavala da se nosim s bolom i smetnula sam s uma.“ Patnja joj izbija iz očiju i pokajnički sleže ramenima. „Znaš... zaboravila sam.“

Šta priča, dođavola?

„Zaboravila si?“ Zaprepašćen sam. Prošli smo kroz ovoliko sranje zato što je *zaboravila?*

Ne mogu da verujem. Stežem ivicu stola da se smirim dok prihvatam taj zapanjujući podatak.

Jesam li je podsetio na lozinke? *Gospode*. Ne sećam se. U glavu mi navire mejl koji mi je poslala kad sam je prvi put tukao po dupetu.

Tad me nije zaustavila.

Ja sam budala.

Trebalo je da je podsetim.

Čekaj. Ona zna da postoji lozinka. Sećam se da sam joj to više puta rekao.

„Nismo potpisali ugovor, Anastazija. Ali razgovarali smo o granicama. I voleo bih da ponovimo lozinke, važi?“

Trepće, ali ne progovara.

„Kako glase?“, navaljujem.

Ana okleva.

„Kako glase lozinke, Anastazija?“

„Žuto.“

„I?“

„Crveno.“

„Zapamti ih.“

Ona prekorno izvija obrvu i zausti da kaže nešto.

„Ne otvaraj lajava usta, gospođice Stil. Ili ću te jebati u njih dok klečiš.“

„Kako mogu da ti verujem? Ikad?“ Ako ne može da bude iskrena prema meni, čemu možemo da se nadamo? Ne može da mi govori ono što misli da bih voleo da čujem. Kakav je to odnos? Klonem duhom. To je nevolja kad imaš posla s nekim ko ne prihvata takav način života. Ona prosto ne razume.

Nije trebalo da je jurim.

Konobar donosi vino dok s nevericom gledamo jedno drugo.

Možda je trebalo bolje da joj objasnim.

Dođavola, Greje. Ne budi negativan.

Da, to je sad nebitno. Pokušaću vezu na njen način, ako mi dozvoli.

Iritantni drkadžija predugo otvara bocu. Bože. Pokušava li da nas zabavi? Ili samo hoće da zadivi Anu? Napokon izvlači zapušač i sipa mi malo vina da probam. Brzo otpijam gutljaj. Vino bi trebalo da diše, ali može da prođe.

„Dobro je.“ *A sad idi. Molim te.* Konobar nam toči vino i udaljava se.

Ana i ja nismo skrenuli pogled jedno s drugog. Oboje pokušavamo da prokljuvimo o čemu ono drugo razmišlja. Ona prva okreće glavu i otpija gutljaj vina, zatvorivši oči kao da traži nadahnuće. Kad ih je otvorila, video sam koliko je očajna. „Žao mi je“, prošaputala je.

„Zbog čega ti je žao?“ *Prokletstvo.* Je li završila sa mnom? Zar nema nade?

„Zato što nisam upotrebila lozinku.“

O, hvala bogu. Mislio sam da je gotovo.

„Mogli smo da izbegnemo svu ovu patnju“, promrmljam, pokušavajući da sakrijem olakšanje.

„Izgledaš dobro.“ Glas joj podrhtava.

„Izgled ume da prevari. Nisam dobro. Osećam se kao da je sunce zašlo i nije izašlo pet dana, Ana. U stalnom sam mraku.“

Jedva ćujno uzdiše.

Šta je mislila, kako ću se osećati? Ostavila me je iako sam je gotovo preklinjao da ostane. „Rekla si da nikad nećeš otići, ali odjurila si čim je postalo gusto.“

„Kad sam rekla da nikad neću otići?“

„U snu.“ Pre nego što smo otišli na jedrenje. „Odavno nisam čuo nešto utešnije, Anastazija. To me je opustilo.“

Ana oštro uzdiše. Neskriveno iskreno saosećanje ispisano joj je na lepom licu dok pruža ruku prema vinskoj čaši. Ovo je moja prilika.

Pitaj je, Greje.

Trebalo bi da joj postavim pitanje o kojem nisam sebi dozvoljavao da mislim jer sam se užasavao odgovora, kakav god da bude. Ali radoznao sam. Moram da znam.

„Rekla si da me voliš“, šapućem, gotovo se gušim tim rečima. Nemoguće je da to i dalje oseća prema meni, zar ne? „Je l' to sad pripada prošlom vremenu?“

„Ne, Kristijane, ne pripada“, ponovo odgovara onim glasom kao da je u ispovedaonici. Nisam spreman za olakšanje koje me preplavljuje. Ali ono je pomešano sa strahom. To je zbunjujuća mešavina jer znam da ne bi trebalo da voli jedno čudovište.

„Dobro“, promrsim zbunjeno. Želim da sad prestanem da razmišljam o tome. Konobar donosi hranu u pravom trenutku.

„Jedi“, zahtevam. Ovoj devojci je potrebna hrana.

Ona s neodobravanjem gleda tanjir.

„Bog mi bio u pomoći, Anastazija, ako ne budeš jela, prebaciću te preko kolena nasred restorana i to neće imati nikakve veze s mojim seksualnim zadovoljenjem. Jedi!“

„U redu, ješću. Smiri svoj brideći dlan, molim te.“ Pokušava da se izvuče humorom – ali nije mi smešno. Ona se topi. Podiže pribor i s tvrdoglavom rešenošću uzima zalogaj. Zatvara oči i zadovoljno se oblizuje. Pogled na njen jezik dovoljan je da mi telo reaguje – a ono je ionako zagrejano od ljubljenja u uličici.

Dodavola, ne ponovo! Sasecam telesnu reakciju u začetku. Biće vremena za to kasnije, *ako* pristane. Ana uzima još jedan zalogaj, pa još jedan. Znam da će nastaviti da jede i zahvalan sam zato što je hrana prekinula dalji razgovor. I ja uzimam zalogaj šnicle. Nije loša.

Nastavljamo da jedemo i gledamo jedno drugo, ali ne progovaramo.

Nije mi rekla da odjebem. To je dobro. Dok je posmatram, shvatam koliko uživam samo u tome što sam s njom. Dobro, obuzela su me svakojaka protivrečna osećanja... ali Ana je tu. Sa mnom je i jede, a nadam se da će prihvatiti moj predlog. Njena

reakcija na poljubac u uličici bila je... spontana. I dalje me želi. Znam da me ne bi sprečila da sam hteo da je tucam tamo.

Ana me prene iz misli. „Znaš li ko peva ovo?“ Sa zvučnika se čuje tih, melodičan mlad ženski glas. Ne znam ko je pevačica, ali slažemo se da je dobra.

Dok slušamo muziku, prisećam se da sam joj kupio ajped. Nadam se da će ga prihvatiti i da će joj se dopasti. Pored muzike koju sam joj juče aploudovao, jutros sam dodao još neke stvari – nekoliko aplikacija, fotografiju jedrilice na mom radnom stolu kao i nas dvoje na ceremoniji dodele diploma. To je moje izvinjenje i pun sam optimizma da će jednostavna poruka koju sam izgravirao na zadnjoj strani izraziti moja osećanja. Nadam se da neće pomisliti da je previše otrcana. Samo prvo moram to da joj dam, ali ne znam hoćemo li stići do te tačke. Potiskujem uzdah jer je uvek bilo teško nagovoriti je da prihvati moje poklone.

„Šta je?“, pita me. Zna da smeram nešto. Ovo nije prvi put da se pitam čita li mi misli.

Odmahujem glavom. „Pojedi sve.“

Plave oči me posmatraju. „Ne mogu više. Jesam li pojela dovoljno da zadovoljim gospodina?“

Izaziva li me namerno? Zagledam joj lice, ali izgleda iskreno i pojela je više od polovine. Ako nije ništa jela danima, onda joj je to verovatno dovoljno večeras.

„Stvarno sam sita“, ponavlja.

Kao po migu, telefon mi zavibrira u džepu sakoa. Stigla mi je poruka. Sigurno me Tejlor obavestava da je blizu galerije. Gledam na sat.

„Uskoro ćemo da krenemo. Tejlor je stigao, a ti moraš da ustaneš ujutru zbog posla.“

Ana me podseća da i ja moram na posao.

„Potrebno mi je mnogo manje sna nego tebi, Anastazija. Bar si nešto pojela.“

„Zar se ne vraćamo Čarlijem Tangom?“

„Ne, pretpostavio sam da ću verovatno popiti nešto. Tejlor će nas pokupiti. Uostalom, u kolima ću te imati samo za sebe nekoliko sati. Šta možemo da radimo osim da pričamo?“ I tad joj mogu izneti predlog.

Vrpoljim se s nelagodom. Treći deo ovog pohoda nije protekao glatko kao što sam se nadao.

Napravila me je ljubomornim.

Izgubio sam vlast nad sobom.

Da. Kao i uvek, izbacila me je iz koloseka. Ali još mogu sve da preokrenem i zaključim pogodbu u kolima.

Ne odustaj, Greje.

Zovem konobara da tražim račun pa pozivam Tejlora. Javlja se posle drugog zvona.

„Gospodine Greje.“

„Nalazimo se u *Le Pikotinu* na Jugozapadnoj trećoj aveniji“, obaveštavam ga i prekidam vezu.

„Veoma si otresit prema Tejloru, u stvari, prema svima.“

„Samo brzo prelazim na stvar, Anastazija.“

„Večeras nisi prešao na stvar. Ništa se nije promenilo, Kristijane.“

Bravo, gospođice Stil.

Kaži joj. Kaži joj sad, Greje.

„Imam predlog za tebe.“

„Ovo je i počelo predlogom.“

„Drugačiji predlog“, objašnjavam.

Čini mi se da je sumnjičava, ali možda je i radoznala. Konobar se vraća i pružam mu karticu, ali ne skrećem pogled s Ane. Pa, bar je zainteresovana.

Dobro je.

Srce mi ubrzava. Nadam se da će pristati... inače ću zaista biti izgubljen. Konobar mi daje isečak da potpišem. Dodajem preteranu napojnicu i odlučno se potpisujem. Konobar izgleda previše zahvalno. A i dalje je iritantan.

Telefon mi zavibrira. Pogledam poruku. Tejlor je stigao. Konobar mi vraća karticu i odlazi.

„Dođi. Tejlor je ispred.“

Ustajemo i hvatam je za ruku. „Ne želim da te izgubim, Anastazija“, promrmljao sam, podigao joj šaku i prešao usnama po zglobovima njenih prstiju. Disanje joj se ubrzava.

O, taj zvuk.

Pogledam joj lice. Usne su joj rastvorene, obrazi su se zaru-meneli i razrogačila je oči. Taj prizor budi mi nadu i želju. Potiskujem nagone i izvodim je iz restorana. Tejlor nas čeka u audiju Q7. Pada mi na pamet da će Ana oklevati da razgovara pred njim.

Nešto mi pada na um. Otvaram vrata, pomažem joj da uđe pa obilazim kola. Tejlor izlazi da mi otvori vrata.

„Dobro več, Tejlore. Imaš li ajped i slušalice?“

„Imam, gospodine, nikad ne izlazim iz kuće bez toga.“

„Odlično. Možeš li da slušaš muziku dok se vraćamo?“

„Naravno, gospodine.“

„Šta ćeš da slušaš?“

„Pučinija, gospodine.“

„*Tosku?*“

„*Boeme.*“

„Dobar izbor.“ Osmehujem se. Iznenadio me je, kao i uvek. Mislio sam da njegov muzički ukus naginje ka kantriju i roku. Duboko udišem pa ulazim u kola. Upravo ću da pregovaram o nagodbi života.

Želim da mi se ona vrati.

Tejlor uključuje muziku i Rahmanjinovljeva uzbudljiva kompozicija tiho se razleže u pozadini. Dobacuje mi brz pogled u retrovizoru pa se uključuje u slabi večernji saobraćaj.

Okrećem se prema Anastaziji i vidim da me gleda. „Kao što sam rekao, Anastazija, imam predlog za tebe.“

Ona nervozno pogleda Tejlora, baš kao što sam znao da će učiniti.

„Ne može da te čuje.“

„Kako?“ Izgleda zbunjeno.

„Tejlore“, pozivam ga. On se ne odaziva. Ponovo ga zovem pa se naginjem da ga potapšem po ramenu. On vadi slušalicu iz uva.

„Da, gospodine?“

„Hvala, Tejlore. U redu je, nastavi da slušaš.“

„U redu, gospodine.“

„Jesi li sad zadovoljna? On sluša ajped. Pučinija. Zaboravi da je tu. Ja sam zaboravio.“

„Jesi li ga namerno zamolio da to uradi?“

„Jesam.“

Ona iznenađeno trepće. „Dobro... tvoj predlog“, kaže kolebljivo i zabrinuto.

I ja sam nervozan, malena. Sad ću. *Nemoj ovo da uprskáš, Greje. Kako da počnem?*

Duboko uzdišem. „Dozvoli da te prvo pitam nešto. Želiš li normalnu vanila vezu bez ikakvih nastranih jebada?“

„Nastranih jebada?“, zapišti s nevericom.

„Nastranih jebada.“

„Ne mogu da verujem da si to rekao.“ Ponovo uzrujano gleda Tejlora.

„Pa, jesam. Odgovori mi.“

„Volim tvoje nastrane jebade“, prošaputala je.

O, malena, i ja ih volim.

Odahnem. Prvi korak... dobro je. *Ostani miran, Greje.*

„Tako sam i mislio. Pa, šta ti se ne sviđa?“

Ana načas ćuti. Znam da me posmatra pod svetlošću i senkama uličnih svetiljki. „Pretnja surovim i neobičnim kažnjavanjem“, odgovara.

„Šta to znači?“

„Pa, imaš sve one...“, začuti, još jednom pogleda Tejlora, pa spusti glas, „štapove, bičeve i ostale predmete u svojoj igraonici, a to me nasmrta plaši. Ne želim da ih koristiš na meni.“

To sam shvatio.

„U redu, onda bez bičeva i štapova – kao i bez kaiša“, dodajem. Ne uspevam da izbacim ironiju iz glasa.

„Pokušavaš li ponovo da promeniš krajnje granice?“, pita ona.

„Ne. Pokušavam da te razumem, da steknem jasniju sliku o tome šta želiš i šta ne želiš.“

„Kristijane, u suštini mi je teško da prihvatim tvoje uživanje u tome da mi nanosiš bol. Kao i pomisao da ćeš to učiniti jer sam prešla neku proizvoljnu granicu.“

Dođavola. Pozna je me. Videla je čudovište. Neću da pričam o tome inače ću sve uprskati. Ne obazirem se na prvi deo onoga što je rekla, već se usredsređujem na drugu stavku. „Ali nije proizvoljna. Postoje napisana pravila.“

„Ne želim pravila.“

„Nikakva pravila?“

Jebote – mogla bi da me dodirne. Kako da se zaštitim od toga? A šta ako napravi neku glupost zbog koje bi mogla da dospe u opasnost?

„Nikakva pravila“, odgovara i odmahuje glavom da naglasi svoje reči.

Dobro, a sad nagradno pitanje.

„Ali ne smeta ti da te istučem po guzi?“

„Čime?“

„Ovim.“ Podižem šaku.

Ana se uzvrpolji. Mirna, slatka radost preplavljuje mi srce. *O, malena, obožavam kad se vrpoljiš.*

„Ne, ne stvarno. Pogotovo s onim srebrnim kuglicama...“

Kita mi se budi od same pomisli na to. *Dođavola.* Prekrštam noge. „Da, to je bilo zabavno.“

„Više nego zabavno“, dodaje ona.

„Dakle, možeš da podneseš malo bola.“ Ne mogu da izbacim nadu iz glasa.

„Da, pretpostavljam da mogu.“ Sleže ramenima.

Dobro. Možda ćemo uspeti da izgradimo vezu na tome.

Udahni duboko, Greje, pa joj kaži uslove.

„Anastazija, hoću da počnemo iznova. Da imamo vanila vezu. Kad budeš imala više poverenja u mene, a ja budem vero-
vao da si iskrena i da komuniciraš sa mnom, možda možemo
da napredujemo i radimo ponešto od onoga što bih voleo.“

To je to.

Jebote. Srce mi bije kao ludo i krv mi huči u ušima dok
čekam njenu reakciju. Moja dobrobit je u igri. A ona... ne
govori ništa! Zuri u mene dok prolazimo ispod ulične svetiljke
te je jasno vidim. Procenjuje me. Oči su joj neverovatno krupne
na lepom, mršavijem i tužnijem licu.

O, Ana.

„Ali šta je s kažnjavanjem?“, pita napokon.

Zatvaram oči. Nije odbila. „Bez kažnjavanja. Bilo kakvog.“

„A pravila?“

„Bez pravila.“

„Bez ikakvih pravila? Ali ti imaš potrebe.“

„Ti si mi potrebija, Anastazija. Poslednji dani bili su pravi
pakao. Svi nagoni mi govore da te pustim, da te ne zaslužujem.
Fotografije koje je onaj momak napravio... vidim kako te on
vidi. Izgledaš bezbrižno i lepo, što ne znači da sad nisi lepa. Ali
vidim tvoj bol. Teško je znati da se tako osećaš zbog mene.“

To me ubija, Ana.

„Ali ja sam sebičan čovek. Želim te otkako si upala u moju
kancelariju. Ti si izuzetna, iskrena, srdačna, jaka, duhovita,
zavodljivo nedužna; spisak je beskonačan. Divim ti se. Želim
te, i pri samoj pomisli da te ima neko drugi osećam se kao da
mi se okreće nož u mračnoj duši.“

Jebote. Sladunjavo, Greje! Stvarno sladunjavo.

Osećam se kao posednut čovek. Uplašiću je.

„Kristijane, zašto misliš da imaš mračnu dušu? Nikad to
ne bih rekla. Možda si tužan, ali si dobar čovek. Vidim to...
velikodušan si, ljubazan i nikad me nisi slagao. A ja se nisam
mnogo trudila. Prošla subota je bila veliki šok za mene. To je

bilo buđenje. Shvatila sam da si me štedeo i da ne mogu da budem osoba kakvu želiš. Pošto sam otišla, shvatila sam da fizički bol koji si mi naneo nije bio veliki kao bol što sam te izgubila. Želim da te zadovoljim, ali je teško.“

„Stalno me zadovoljavaš.“ Kad li će to shvatiti? „Koliko puta moram da ti kažem?“

„Nikad ne znam šta misliš.“

Ne zna? Malena, čitaš me kao da sam jedna od tvojih knjiga; samo što ja nisam junak. Nikad to neću biti.

„Nekad si tako zatvoren, kao ostrvska država“, nastavlja ona. „Plašiš me. Zato ćutim. Ne znam kakvo ti je raspoloženje. Ono ide gore-dole pa ponovo gore u nanosekundi. To me zbunjuje. I ne daš mi da te dodirnem, a toliko želim da ti pokažem koliko te volim.“

Strepnja mi plane u grudima, a srce ubrzano zakuca. Pono-vo je to rekla; te dve moćne reči koje ne mogu da podnesem. I dodirivanje. Ne. Ne. Ne. Ne može da me dodiruje. Ali pre nego što sam stigao da odgovorim, pre nego što se tama uskomešala, Ana je odvezala pojas, dopuzala preko sedišta i sela mi na krilo, sateravši me u zamku. Šakama mi obuhvata lice i zagleda mi se u oči. Ne mogu da dišem.

„Volim te, Kristijane Greje“, kaže. „A ti si spreman da uradiš sve to za mene. Ja sam ta koja te ne zaslužuje i samo mi je žao što ne mogu da radim sve te stvari za tebe. Možda s vremenom... ne znam... ali da, prihvatam tvoj predlog. Gde treba da potpišem?“

Ne mogu da verujem u ono što čujem.

Strepnja se pretvara u radost. Buja mi u grudima, obasjava me od glave do pete, ostavljajući toplinu za sobom. Pristala je da pokuša. Vratila mi se. Ne zaslužujem je, ali ponovo sam je osvojio. Obavijam ruke oko nje i čvrsto je stežem, zagnjurivši nos u njenu mirisnu kosu. Olakšanje i kaleidoskop raznobojnih osećanja ispunjavaju prazninu koju sam nosio u sebi otkako je otišla.

„O, Ana“, prošaputao sam. Samo je grlim, previše ošamućen i previše... zasićen da kažem išta više. Ona mi se gnezdi u naručju i naslanja glavu na moje rame. Slušamo Rahmanjinova. U glavi ponavljam ono što je rekla.

Ona me voli.

Vrtim te reči u glavi i onome što mi je ostalo od srca. Gutam knedlu straha koja mi se napravila u grlu kad su odjeknule u meni.

Mogu to da podnesem.

Mogu da živim s tim.

Moram. Moram da zaštitim Anu i njeno ranjivo srce.

Duboko udišem.

Mogu ovo da uradim.

Osim dodirivanja. To ne mogu podneti. Moram je naterati da shvati – moram da navodim njena očekivanja. Nežno joj milujem leđa. „Dodirivanje je krajnja granica za mene, Anastazija.“

„Znam. Volela bih da razumem zašto.“ Njen dah me golica po vratu.

Treba li da joj kažem? Zašto bi znala ta sranja? Moja sranja? Možda joj mogu dati nagoveštaj.

„Imao sam užasno detinjstvo. Jedan makro kurve narkomanke...“

„Tu si, govno malo.“

Ne. Ne. Ne. Ne cigareta.

„Mama! Mama!“

„Ne čuje te, jebeni crve.“ Grabi me za kosu i izvlači ispod kuhinjskog stola.

„Jao. Jao. Jao.“

On puši. Smrad. Cigarete. To je prljav smrad. Oseća se na staro i gadno. On je prljav. Kao đubre. Kao slivnik. Pije smeđu tečnost iz flaše.

„A čak i da te čuje, zabole je“, više. On uvek više.

Šamara me. Ponovo. Još jednom. Ne. Ne.